

eius. Quæ autem dicta sunt primo capite, fuisse per recapitulationē, quæ Græcē dicitur anacephaloxis, figura in diuinis literis vītata. Postlūmus dicere hunc Nabuchodonosorem fuisse huius nominis primum, de quo Daniel 1. capite locutus est, hunc autem annum secundum numerari non à principio Regni eius in Chaldaea, sed à principio dominationis, quā monarchiam vocant, postquam Ammonitas, Moabitas, & Aegyptios superauit, & in ditionem suam rediget, & rex maximus appellari decreuit. Hæc est diu Hie ronymi sententia, in qua videtur fuisse Flavius Iosephus libro Antiquitatū Iudaicarum sc̄lum, cuius hæc sunt verba: post annum secundum Aegyptiacā vastitatis Rex Nabuchodonosor vidit somnium valde admirabile. Quare hæc verba intelligenda sunt de secundo anno nimis transiō imperii primi Nabuchodonosoris, quando ipse de Aegyptio superbè triūphauit, eorumque veteres & illibatas diuitias in profundum cupiditatum fua rum gurgitum profudit.

¶ Et conterruius est spiritus eius. Propriet in solitūm visum dormienti obiectum. Spiritus corporeus vehit species, quæ aspiciuntur in somnio, sive rō ille terrore cōfunditur, formæ illæ delectant, & euaneant.

¶ Et somnum eius fugit ab eo. Hoc est, & oblitus est insomnij. Reminiscebatur somnia esse, sed exciderat ē memoria quid somniauerat. Voluit hoc Deus, ut diuina virtus ostenderetur, & Daniel, eiusque fo cij esistenti honore constituti, nominisque amplitudinem & celebritatem con sequerentur. Eodem modo in Aegypto ob interpretationem somnij Pharaonis fuit Ioseph illustrem dignitatem adeptus, & magnificis laudibus celebratus. Omnes hi in exilio detinebantur, abducti ex dulci patria, sed sapientia & honestate muniti vita cursum feliciter conseruerūt.

Gen. 41.

Similitudo.

Vt peritus ac prudens gubernator etiam scissō velo, & fracto malo, nautigat tamen fixente procella reliquias nauigij accommodans ad cursum: sic viri lapientes & iusti amputatis vita commodis, eie citi in exilium in mediis calamitatibus &

procellis ita nauigium vita gubernant, vt ad quietis portum perueniant. Solent illi interdum in ærumnis versari, sed cum ad Deum confugint, admirabilem sentiunt oblationem, quia Deus eos qui ad ipsum aspirant, in medio calamitatum consolator. Apparuit Iacob fugienti, iram fratris sui declinanti, eique perfugium & solatium præbuit. Reliquerat Exod. 1. Moles patriam suam propter Deum, & cum in terra Madian palceret, ioues foce ri sui, venit ad montem Dei Oreb, ubi ei dominus apparuit, quem singulari consolatione leniuit. Consolatus est Daudem Gen. 31. in spelunca, Eliam in monte, tres pueros in camino ignis ardenti, Danihel in lacu leonum, Ioanm in ventre ceti, Ioannem in insula Pathmos, Petrum in carcere, Paulum in profundo mari, & alios prop̄ infinitos, quos silentio prætreo, ne oratione mea infinita esse videatur. Ad Deum in acerbitatibus versati animum tollebat, eum cogitabant, in eo spē & cogitationem locantes, & ad eius misericordiam admirabilis amore inflammati consolentes. Hoc intuens pius misericordia pater illos ærumnis leuavit, quo niām non eos destituit, qui fauore ipsius nituntur. Non fugiebat id pium Tobiam, Tob. 3. cūm has voces emitteret: Hoc pro certo habet omnis, qui e colit, quia vita eius sit in probatione fuerit, coronabitur, siq̄uit in tribulatione, liberabitur, & si in correptione, ad misericordia tua venire licebit. Non enim delectaris in perditionibus nostris: quia post tēpestatem tranquillū facis, & post lachrymas & fletū exultationē infundis. Hæc ille. Quantum eum calamitates angebant, tantum diuina solatia recreabat. Id de se plo te labatur Daud in Psal. 93. cens: Secundum multitudinē dolorū meorum in corde meo consolationes tue la tificauerunt animam meam. Eodem modo apostolus capite primo epistolæ posterioris ad Corinthios: Sicut abundant passiones Christi in nobis, ita & per Christum abundat confortatio nostra. Sic locū paf sionum estis, sic eritis & consolationis. Et Deus apud Esaiam capite 51. Ego, inquit, Esai. 51. ego ipse consolabor vos. Et apud Jeremiam Iere. 32. capite